

PASTOR SVITZER I ØSTER-HÆSINGE LYSER SINE
CONFIRMANDER TIL HELVEDE

Tidligere var Hillerslev Sogn Anneks til Øster-Hæsinge, medens det nu er omvendt. Den fælles Præst boede altsaa i Ø.-H. Præstegaard. En af Præsterne hed Zeuthen Euler Svitzer. Han var født paa Sjælland 1769, blev Sognepræst her 1796 og døde i Embedet 1838. Hans Person og Virke bedømmes lidt forskelligt. Hans Son og Eftermand i Embedet skriver i Kirkebogen: »Som sin kjære Menigheds mangeaarige Præst, Lærer og Ven tog han dens bedste Velsignelser med sig i Graven.« S. Jørgensen (Kistrup) siger derimod i sin Beskrivelse af Ø. Hæsinge Sogn: »Hans Forhold over for sin Menighed kom ofte til at bære et Præg af Strænghed, der ikke godt passede for hans Stilling som Præst, men det var... ikke saa meget noget, der laa i hans Naturel, som noget forkert, der fremkaldtes af Omstændighederne. Flere af hans Nabopræster paa samme Tid havde ogsaa Ord for at være »strænge Herrer«. I sin snævrere Kreds som Husfader var han tværtimod kjærlig og omhyggelig ikke blot mod sin egen talrige Børneflokk, men ogsaa mod de mange, der i hans Hus fik en omhyggelig Opdragelse.«¹⁾

Om denne Pastor Sv., der har sin Grav paa Ø. Hæsinge Kirkegaard, har Stine Vægters fortalt mig denne mærkelige Historie:

¹⁾ Blandt dem var ogsaa den tidligt forældreløse Præstesøn Hans Agerbek, der var Sognepræst for Ø. H.—Hill. 1841 til sin Død 1869. Pastor Svitzer havde selv 8 Børn, 4 Sønner og 4 Døtre. — Se nærmere »Hillerslev og Østerhæsinge Sogne« af N. Rasmussen Søkilde og S. Jørgensen (Kistrup), Side 107.

Hun horte til hans sidste Hold Confirmander og var med de andre mødt som sædvanligt en Fredag i Efteraaret i Præstegaarden. Da der pilledes Humle i Confirmandstuen, gik Præsten og de unge over i Kirken. En af Pigerne skulde oplæse Morgenbønnen af en lille Bog ($\frac{1}{2}$ Haand stor), men gjorde det saa daarligt, at Præsten i Vrede raabte: »Gaa til Helvede, I sataniske Unger!« Han flyede saa Bogen til Stine, der som sædvanligt læste godt, men blev afbrudt ved et gennemtrængende Klageskrig nede fra Kirkens Taarnende. En Pige blev sendt derned for at se, hvad der var paa Færde, men kom op igen med den Besked, at hun intet kunde se. En Dreng kom tilbage med den samme Besked. Da sagde Præsten: »Jeg kunde min Sjæl og Salighed ligesaa godt sende mine gamle Træsko derned som Jer!« Han gik da selv derned med tunge, slæbende, svuppende Trin, idet han over sine Sko havde lange Støvler, forede med Skind. Han kom strax tilbage og lod Bornene gaa hjem. Søndagen derefter holdt han Guds-tjeneste, men den kunde ikke føres til Ende for disse Skrigs Skyld. Han kom saa ikke mere i Kirken, var »ingen Ting til« efter den Oplevelse, læste vel Vinteren igennem med Confirmanderne, men gik for det meste nede i Stalden og døde det følgende Foraar ved Majdagstid (urigtigt: han døde d. 8. September 1838). Da »Præstebørnene« fortalte hjemme, at Præsten havde lyst dem til Helvede, sagde Forældrene: »I skulde have sagt til ham: ja, men har De da ikke selv kristnet os allesammen?« Men det turde naturligt nok ingen sige til ham.

Han skal have »gaaet igen«. Sønnen Hans Peter Sv. skal have mødt ham og ikke kunnet faa Ro før ham »til at være Præst« (han blev Faderens Eftermand her 1838), hvorfor han flyttede til Odense, hvor han blev Stiftsprovst og døde 1871.